

حضرت یونسؑ آل اللہ تعالیٰ دا حکم ملنا

حضرت امٹی دے پتر حضرت یونسؑ آل خدا دا حکم ملیا۔
 «جل اُس بڈے شہر نینوہ تے اُتھے اُنہاں خبردار کر،
 کیونکہ اُنہاں دے غناہ بُوں زیادہ ہو گین۔» پر حضرت
 یونسؑ اللہ تعالیٰ دا حکم منڑیں دے بجائے سپین والے
 پاسے نس گئے۔ اوہ شہر چا پ دے ساحل تے پُچھے، تے
 اُتھے ہک کشتی جلنے واسطے تیار ایسی۔ گرایہ دینڑیں توں
 بعد اہ اُس کشتی دے عرشے تے چلے گئے، تے اپنڑیں
 ذمہ داری کولوں نس کے سپین آل جلدے رے۔

فر خداوند سَمندر اُتے ہک چمنگ پہنچی، تے ہک
 سخت قسم دا طوفان اُٹھیا تے کشتی پہجوں لگی۔ کشتی
 دا سارا عملہ ڈر گیا تے ہر یکی اپڑیں اپڑیں خدا آل یاد
 کیتا۔ تے اُنہاں کشتی آل لہکا کرنے واسطے سامان سَمندر

بچ سٹیا۔ پر حضرت یونسؑ کشتی دے عرشے تلے جلدے
 رے، جتھے اوہ لیٹے تے سخت بندراں بچ سے گئے۔
 کشتی دا بڈا ملاح حضرت یونسؑ کول گیا تے آجیا
 «کیوں ستے دیں توں؟ اٹھ تے اپڑیں خدا آں یاد کر!
 ہو ہکدے کہ اہ خدا آساں دا خیال کرے تے آساں
 سزا نہ دیوے»

فر کشتی دے عملے کھی دُوئے آں آجیا، «آؤ اسی
 کنڑاں پا کے وسخاں کہ کھڑا بندہ اس قہر دا زمہ دار
 اے۔» انہاں کنڑیں پائے تے حضرت یونسؑ دا ناں
 نکل آیا۔ تے انہاں حضرت یونسؑ کولوں پچھیا، «آساں
 دس، آساں اُتے اس ساری مُصیبت دا زمہ دار کونڑ
 اے؟ توں کے کم کرنیں؟ توں کتھوں آیا ایں؟ تیرا
 کھراٹھ اے؟ توں کھڑیاں لوکاں بچوں ایں؟

حضرت یونسؑ جواب دتا، میں عبرانی قوماں نال
 تعلق رنخاں، میں اللہ تعالیٰ دی عبادت کرناں

جس زمیں تے آسمان بٹرایا اے۔ (انہاں پتہ ایہیا کہ حضرت یونسؑ خُداوند کولوں نَسدے اے، کیونکہ انہاں خود عملے دیاں لوکاں سارا کُجھ پہلے دَسے دا ایہیا۔) اس توں اہ ڈر گئے تے انہاں آئیا، «تُدھ کے کر جھوڑیے؟» سَمندر خطرناک توں خطرناک ہوندا گیا۔ تے انہاں حضرت یونسؑ آل پُچھیا، «اسی تیرے نال کے سلوک گراں کہ سَمندر آساں واسطے پُر سکون ہو جُلے؟»

انہاں جواب دتا «مانہہ چا کے سَمندر بچ سٹوتے اہ رُک جُلسی۔ مانہہ پتے کہ اے میرا ہی قُصور اے کہ تُساں اُتے اتنا بڈا طوفان آئے۔» بجائے اس دے کشتی دے عملے خُشکی دی طرف کشتی آل کھڑنے دی پوری کوشش کیتی۔ پَر اہ انجوں نہ کر ہکے، کیونکہ طوفان پہلے توں وی زیادہ خوفناک ہوندا جُلدا ایہیا۔ فر انہاں خُدا اگے فریاد کیتی، «اے خُدایا، تُو

اساں اس آدمی دی جان دے بدلے ماریں نہ۔ اس بے
 غناہ دے قتل بچ اساں نہ پکڑیں۔ کیونکہ اے خدایا تُو
 اوکج کیتے جس تو تُوں خوش ہوویں۔ فر اُنہاں حضرت
 یونسؑ آں چا کے سمندر بچ سٹ چھوڑیا تے سمندر دا
 طوفان ہک دم ختم ہو گیا۔ اہ دتخ کے لوک اللہ تعالیٰ
 کولوں ڈرے اُنہاں خدایا دے نائیں دی قربانی دتی، تے
 نیازاں منیاں۔

پر اللہ تعالیٰ ہک بڈی مچھی آں حکم دتے دا ایسا کہ
 حضرت یونسؑ آں کورا ننگل جُلے، تے حضرت یونسؑ
 تڑے دیساڑے تے تڑے راتیاں مچھی دے ٹہڈے بچ
 کئے رئے۔

حضرت یونسؑ دی دُعا

مچھی دے ٹہڈے بچوں حضرت یونسؑ اپریں خدایا گے

دُعا کی تھی۔ انہاں آئیا:

«اے اللہ تعالیٰ میں اپڑیں مُشکل بچ تیرے
 اگے فریاد کی تھی تے تُو میری سُنڑیں۔ میں موتو
 دے مونہ بچوں تُو داں مَد واسطے پُکارے تے
 تُو میری فریاد سُنڑیں اے۔ اے اللہ تعالیٰ تُو
 مانہ سَمندر دے تھلے تے سٹیا؛ تے طوفان
 مانہ کبیر کما، تے سَمندر دیاں موجاں تے
 لہراں میرے توں لنگ گیاں۔ میں سمجھیاں
 کہ میں تیری رحمت توں دُور ہو گیاں، پر
 میں کبجوں ہک واری فر تیرے مقدس گھرے
 آں دیکھساں؟ تے غضبناک پانڑیں مانہ دُرا
 چھوڑیا، تے سَمندر مانہ کبیر کما؛ سَمندری کماہ
 میرے سرے اُتے پھلیٹیا گیا۔ میں موتو دے
 مونہ بچ چلا گیاں تے میرے مڑنے دے راہ
 ہمیشہ واسطے بند ہو گئے، فروی اے خدایا تُو

مانہہ زندگی بخشتی۔ جدوں میں مایوس ہویاں
تے اے خدایا میں تڈھاں پاد کیتے۔ تے میری
دعا تیرے مُقَدَّس کھرے بچ پھنچی۔ جہڑے لوک
بے کار چیزاں دی عبادت کر دین، اوہ سچے خدا
دی رحمت توں محروم رہسن۔ میں اے خداوند
تیری تعریف کرساں تے تیرے ہی نائیں
دی قربانی دیساں۔ میں اپڑیاں منتاں پوریاں
کرساں۔ بخشش تیرے پاسو ہی ہوندی اے۔
تے خداوند مچھی آل حکم دتاتے مچھی حضرت یونس آل
سمندر دے ٹھائے اُتے اُگل سڈیا۔

حضرت یونسؑ دا خداوند دا حکم منڑاں

دُونی واری فر اللہ تعالیٰ حضرت یونس آل حکم دتا۔
«جَل بڈے شہر نینوہ، تے اُتھے دیاں لوکاں میرا پیغام

سُنُرَا، جہڑا میں تُدھاں دیناں۔» حضرت یونسؑ خُداوند
 دے حُکم دے مُطابق نینوہ گئے۔ تے نینوہ اتنا بڈا شہر
 ایہیا کہ اس بچ پھرنے واسطے تَرے دیہاڑے لگدے
 ائے۔ پہلے دیہاڑے حضرت یونسؑ شہر بچ پھرے تے
 لوکاں خُدا دا پیغام دتا: «خُدا فرماندے کہ تَساں دے
 غُناہ حدوں پَر ت گین تے اگر تَسی اُپڑیاں غناہواں
 توں باز نہ آئے او، تے تَساں چالیاں دہاڑیاں دے اندر
 اندر تباہ کیتا جُلُسی»۔

نینوہ دے رہنڑیں والے لوکاں خُدا دی گل مَنی۔
 اُنہاں روزہ رنجیا، تے نیکیاں بڈیاں ساریاں معمولی قسم
 دے سادے کپڑے لائے۔

جس ویلے ایہہ خبر بادشاہ تک پہنچی تے اوہ اپنڑیں
 تَخت اُتوں اُٹھیا تے شاہی لباس لہاڑے معمولی قسم
 دے سادے کپڑے لا کے زیمی اُتے بہہ گیا۔ فر اُس
 سُنُر نینوہ شہر بچ ایہہ حُکم جاری کیتا: «بادشاہ تے اُس

دے وزیراں دی طرفوں ایہہ اعلان جاری کیتا جلدے
 کہ کوئی انسان یا حیوان کجھ نہ کھاوے تے نہ پیوے۔
 تے ہر کوئی معمولی کپڑے لاوے، ہر ہک اللہ تعالیٰ
 آں یاد کرے، سارے اپڑیں بُرے کماں چھوڑو تے کسے
 اُتے ظلم زیادتی نہ کرو۔ ہو ہکدے اللہ تعالیٰ ساڈھے
 اُتے رحم کرے، آساں دے غناہ بخشش کے تے اپڑاں
 قہر نہ پہیجے تے اسی اُس دے عذاب کولوں بچ جلاں۔»
 جس ویلے خدا انہاں دی اہ حالت دتھی کہ انہاں
 لوکاں مندے کم چھوڑ سٹین تے اللہ تعالیٰ اپڑاں
 عذاب جہڑا اوینوہ دے لوکاں اُتے پہیجڑیں والے اے،
 رُک گیا۔ تے انہاں لوکاں اُتے عذاب نازل نہ کیتا۔

حضرت یونسؑ دا غصہ تے خداوند کریم دا رحم

اس توں حضرت یونسؑ بُوں خفا ہوئے تے غصے بچ

ہو گئے۔ انہاں خُدا اگے دُعا کیتی، «اے خُدایا، اے کل اوہ ہی نی جہڑی میں تُدھاں آئی، جس ویلے میں اُپڑیں ہی ملنے بیچ اییاں؟ اسی وجہ توں ہی میں سپین آل نسوں لگا اییاں۔ مانہہ پتہ اییا کہ توں بوں رحمِ دل خُدا ایں۔ توں غُصّہ کرنے بیچ بوں آہستہ، تے رحم کرنے بیچ بوں تیز ایں۔ تے عذاب پہیچڑیں توں پرہیز کرنیں۔ ہوڑ، اے خُدایا مانہہ مار چھوڑ کیونکہ اہجی زندگی کولوں موت ہی چنگی اے۔

پر خُداوند کریم آجیا، «تُدھاں کے حق پھنچدے کہ توں اتنا خفا ہوویں؟»

حضرت یونسؑ شہر توں باہر مشرق والے پاسے جل بیٹھے۔ اُتھے انہاں آپے واسطے ہک چھپر بٹرایا، تے اُس دی چھاواں تلے بہہ گئے۔ اس گلاں دا انتظار کروں لگے کہ دیکھن کہ خُداوند اس شہر دے لوکاں نال کے کردے۔ فرخُداوند ہک بل پیدا کیتی تے اُساں بڈا کر

کے حضرت یونسؑ دے چھپرے اُتے پھیلا چھوڑیا تاں کہ
 اُنہاں کجھ سکون ملے، تے حضرت یونسؑ اِس بلاں توں
 بوں خوش ہوئے۔ اگلے دہاڑے، صُبح خداوند سُنڑ ہک کیرا
 پیدا کیتا جس اُس بلاں ٹک سٹییا تے بل سک گئی۔ جس
 ویلے دیہس چڑھیا تے خدا مشرق والے پاسوں گرم ہوا
 چلائی۔ گرمی دا اثر حضرت یونسؑ دے سرے بچ ہويا
 تے اوہ بوں اوکھے ہوئے۔ اوہ مرنے دی خواہش کروں
 لگے تے آجیا نے، «میرے اِس جینڑیں توں تے مر
 جُلناں ہی چنگے۔»

پر خداوند سُنڑ حضرت یونسؑ آل آجیا، «تُدھاں کے
 حق پُہنچدے کہ توں اِس بلاں دے سُکڑیں توں خفا
 ہوویں؟»

حضرت یونسؑ جواب دتا، «مانہہ حق ہے وے، میں
 اتنا خفاں کہ میں مرنّا چاہناں۔»

پر خدا جواب دتا، «تُدھاں اِس بلاں دا اتنا خیال

اے۔ جس واسطے تُو نہ تے کجھ محنت کیتی اے،
تے نہ اِساں پیدا کیتے۔ جہڑی ہک راتی پیدا ہوئی اے
تے دُوئی راتی سٹک گئی اے۔ تے میرے واسطے اِے
ضروری نی اِہیا کہ میں اتنے بڈے شہر نینوہ دا خیال
کراں، جس بچ ہک لکھ تے پیہ ہزار کولوں زیادہ اِچے
لوک اُن جہڑے اپنڑیں چنگے مندے دے بارے بچ نی
جانڈے، تے اِس توں علاوہ بے شمار جانور وی ہن»